

STILLE NACHT IN DE JUNGLE

Voorleesverhaal

"Ik word van achteren vastgegrepen en op de grond gewerkt. Wie doet dit? Waarom? Ik probeer me los te rukken, maar het lukt niet. Dan hoor ik een andere vreemde stem en de stem van Maud. Ze roept: "Laat me los! Laat me los!"

Gebaseerd op een waargebeurde vlucht van MAF-piloot Jon
Geschreven door Bert Goedhart

MAF
Flying for Life

Ik sta midden in Mulita, een klein dorpje in het oerwoud van Congo in Afrika. Kleine huisjes staan rond een veldje. Ik kan ze nog net zien in het zwakke licht van dovende vuurtjes. De rook kringelt omhoog. Iemand slaat met een tak op een vuurtje zodat het alleen nog maar smeult. Ik loop terug naar het hek in een schutting.

NIKS OVERKOMEN

“Zo, Maud, je kan rustig gaan slapen. Ik blijf wakker en bewaak je,” zeg ik tegen de oude blanke vrouw en bind met een touw het hek stevig dicht.

“Onande, ik ben zo blij met je.”

“En ik met u. U betekent zoveel voor ons dorp. Wat hebt u sinds uw komst jaren geleden niet voor ons gedaan? Een kraamkliniek, een school ... en misschien wel het belangrijkste: u hebt ons over Jezus verteld.”

“Dat is inderdaad het mooiste wat ik jullie kon geven.

En wat was het een fijn Kerstfeest afgelopen week. Maar het heeft me wel veel energie gekost.”

Maud sluit de deur achter zich en ik ga op de stoel naast de deur zitten. Haar mag niks overkomen en daarvoor heb ik al jaren gezorgd.

VOOR DE VEILIGHEID

“Maud!” Iemand buiten het hek roept. Ik maak het touw los en zie daar Rebecca staan.

“Mag ik even wat tegen Maud zeggen, Onande?”

Rebecca loopt meteen naar de deur en klopt aan.

“Maud, slaap je al?”

“Wacht, ik kom eraan.”

Ik zie dat de deur op een kier open gaat.

“O, ben jij het, Rebecca. Wat is er aan de hand?”

“Er is een vrouw in de kraamkliniek gekomen en het lijkt erop dat de bevalling niet makkelijk zal zijn. We kunnen haar wel helpen, maar als er toch problemen komen, moeten we misschien je hulp inroepen.”

“O, maar Rebecca, ik zal wakker blijven en meteen komen als mijn hulp nodig is.”

“Fijn, Maud, dat we altijd op je kunnen rekenen, zelfs midden in de nacht!”

“Is goed, Rebecca. En Onande, loop je een eindje met Rebecca mee? Voor de veiligheid hè?”

“Doe ik.”

Zo loop ik met de verloskundige langs de smeulende vuurtjes naar de andere kant van het veld. Vanaf daar loopt ze alleen verder.

‘NIET SCHIETEN!’

Terwijl ik terugloop naar het nog geopende hek snuif ik de geur van de vuurtjes op. Heerlijk vind ik dat rui-

ken. Bij het hek pak ik het touw van de grond en dan ... Ik word van achteren vastgegrepen en op de grond gewerkt. Wie doet dit? Waarom? Ik probeer me los te rukken, maar het lukt niet. Dan hoor ik een andere vreemde stem en de stem van Maud. Ze roept: “Laat me los! Laat me los!”

Ik moet Maud beschermen en vecht om los te komen. Ik hoor dat Maud hetzelfde doet. Ze schreeuwt dat haar aanvaller zijn geweer moet neerleggen. “Niet schieten! Niet schieten! Heer, help me!” Ik hoor een schot. Maud is in haar schouder geraakt!

Als ze maar niet sterft hier ... Het maakt me zo boos dat het me lukt me los te rukken van mijn aanvaller.

Ik schreeuw zo hard ik kan om hulp. Ik hoor stemmen van het veldje komen. De man laat me los en ik zie ook de aanvaller van Maud wegrepen. Mensen uit het dorp hebben mijn geroep gehoord en komen helpen.

Ik sta op en ren naar Maud. Ze ligt stil op de grond. Ze kreunt van de pijn. Ik zie een bloedvlek die langzaam groter en groter wordt. “Mijn werk is nog niet klaar, Heer. Ik wil hier verder, ik wil hier verder. Ik houd van deze mensen,” fluistert ze. Dan sluit ze haar ogen. Een paar mensen huilen.

STILLE NACHT

“Onande, wat moeten we doen? Is er een dokter in het dorp?”

Ik zeg dat we onmiddellijk MAF moeten inschakelen. Maud moet naar een ziekenhuis gebracht worden. Telefoons hebben hier in Mulita geen bereik. Er moet iemand naar het volgende dorp, waar wel een mogelijkheid is contact op te nemen met MAF. Een paar mannen bieden zich aan daarheen te gaan. Ze nemen kapmessen en een zaklantaarn mee om de kortste weg te nemen door het regenwoud. Zullen ze op tijd aankomen? Ze moeten wel een paar uur lopen in de donkere, stille nacht ...

Intussen wordt Maud voorzichtig naar haar bed gedragen. Iemand brengt doeken om het bloed te stelpen. Een ander knielt bij haar bed neer om te bidden. “Heer, wilt U Maud niet laten sterven? We hebben haar zo nodig. Wilt U zorgen dat er snel hulp komt?”

MIST

Ik voel me schuldig. Ik had Maud moeten beschermen. Wat heb ik fout gedaan? Langzaam wordt het al weer licht. Ik kijk voortdurend naar de lucht en luister. Zie ik al een lichtje van een vliegtuig? Uren verstrijken. Hoor ik de motoren van de Cessna al? Het duurt te lang. Kan de hulp nog op tijd komen?

Eindelijk, de zon staat al hoog aan de hemel, hoor ik vliegtuigmotoren. En ik niet alleen, nee, iedereen kijkt naar boven! Daar is het reddende vliegtuig! Ik lees de letters op de romp: MAF. De Cessna vliegt een rondje rond de airstrip om te zien of er veilig geland kan worden en dan zien we het vliegtuig dalen. Kort nadat het geluid gestopt is, verschijnen er drie mensen bij ons. "Jon! Goed dat je er bent! Kom! Loop snel mee naar het huis van Maud!"

"Sorry dat we er nu pas zijn," zegt piloot Jon. Het was te mistig om op te stijgen. Toch was het goed dat we niet snel konden vertrekken, want twee artsen hadden nu de tijd om uit de bergen naar het vliegveld te komen. Ze zijn met me meegevlogen!"

Ik ken Jon goed: hij komt hier al jaren! Hij brengt medicijnen, boeken, soms wat bouwmaterialen. Hij haalt vaker zieken op of brengt een Bijbelleraar voor de school. En natuurlijk brieven voor Maud, uit Ierland, waar ze vandaan komt.

GEVOUWEN HANDEN

Meteen onderzoeken de artsen Maud. Ze krijgt snel zuurstof en bloed toegediend. Dan leggen ze haar op een brancard en brengen haar naar het vliegtuig. Als ze erin ligt, blijven de artsen en piloot Jon naast de Cessna staan. Ze vouwen hun handen, zoals ze altijd doen voor ze vertrekken.

"Heer, geef ons een veilige reis naar het ziekenhuis. Zorgt U ervoor dat we op tijd zijn en het leven van Maud gespaard mag worden."

Even later vliegt het vliegtuig over het dorp. De dorpeelingen zwaaien. "Kom alstublieft gezond terug!," roept iemand.

GOEDE MOED

Elke keer dat ik het afgelopen jaar een vliegtuig van MAF hoorde, ging ik naar de airstrip. Zou Maud een van de passagiers zijn? Elke keer werd ik teleurgesteld. Maar vandaag is het zover! Een jaar nadat ze hier aangevallen was, stapte ze uit de Cessna. We vallen elkaar om de hals. Wat een vreugde! Maud is weer terug! En wat ziet ze er goed uit! Dik in de zeventig en toch zo gezond en vol goede moed. Hoe durft ze!

"Moed is belangrijker dan angst," zei ze tegen me. "En God in de hemel wil blijkbaar dat ik mijn werk hier afmaak. Daar heb ik om gebeden! Ik heb een jaar aan mijn herstel gewerkt, maar hier ben ik weer. Precies op tijd om het geboortefeest van Jezus met jullie te vieren!"

Luister naar dit verhaal en andere verhalen op Spotify (Zoek op MAF) of op maf.nl/kerstverhaal.

"Door de geluidseffecten, muziek en prachtige stemmen voelt het alsof je zelf aanwezig bent bij de avonturen".

Achtergrondinformatie

MAF (Mission Aviation Fellowship) is een christelijke luchtvaart- en hulpverleningsorganisatie die met 120 vliegtuigen vliegt in moeilijk bereikbare gebieden voor hulp en het Evangelie. Dit verhaal is gebaseerd op waar gebeurde feiten.

Creatieve inhoud geven aan een les?

Kijk op maf.nl/doe-mee/kinderen voor lesmateriaal, bouwplaten en het aanvragen van een gastles.